

han har dødsdømt et Forslag, synker det ned til at blive et Diskussionsemne. Hvad i øvrigt hans Bemærkninger angaar, har jeg ikke bebrejdet det ærede Medlem, at han har fundet Uklarhed i Lovforslaget. Det overlader jeg til det ærede Medlem selv, det skal jeg ikke dømme om. Hvad jeg har anket over, er, at det ærede Medlem har Lyst til at blive ved med at bekæmpe Misforstaaelser, efter at det er blevet opklaret for ham, at det er Misforstaaelser, baade ved min Afbrydelse forleden Dag og i Dag tillige i min første Tale. Dette gælder navnlig Forholdet med Hensyn til den enkelte Præsts Nægtelsesret. Desuagtet vedbliver det ærede Medlem at sige: Ja, man kan faa det modsatte ud af Forslaget, og saa bekæmper han det modsatte. Er der Uklarhed derom, og jeg vil virkelig ikke strides med det ærede Medlem om, hvorvidt det er Tilfældet, kunne vi jo faa det rettet, naar vi blot ere enige om, hvad vi gensidig mene. Denne Lyst til vedblivende at hænge sig i Uklarheder, der kunne ligge i Ordene, efter at Meningen er klart, forstaar jeg ikke. Det er og bliver Pindehuggeri. Med Hensyn til det andet, det ærede Medlem sagde, jeg havde bebrejdet ham, det nemlig, at han havde misforstaaet Pastor Monrads Artikel, saa var det ikke min Bebrejdelse. Jeg vil ikke her opkaste mig til Forsvarer for Pastor Monrads Udtryksmaade, skønt den Mand plejer at kunne skrive tydelig og klart, men det, jeg bebrejdede det ærede Medlem, var, at han vilde give *Lovforslaget* Skyld for, at han havde misforstaaet Pastor Monrad. Han sagde, at denne Misforstaaelse var „efter Lovforslaget forstaaelig“, og det var det, han tog Applaus paa. — Naar saa det ærede Medlem sagde, at vi kunde virkelig ikke her i Salen paalægge en katolsk Præst paa Statens Vegne at stifte et Ægteskab, da vil jeg sige, saa forstaar jeg ikke, hvorledes den bestaaende Tilstand er. Er det da ikke saaledes nu, er den katolske Præst da ikke nu pligtig at vie dem, som høre til hans Trossamfund? Hvis han er det, er der ikke noget galt i, at han vedbliver at være det efter vort Forslag, og hvis han ikke er det, ja, saa bliver han det heller ikke efter vort Forslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Stühr): Jeg vil gerne gøre endnu nogle korte Bemærkninger. Over for den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg med Glæde vil være med til at forsøge at ordne Spørgsmaalet om fraskiltes Vielse, men videre kan jeg efter min Overbevisning

ikke gaa. Til Indførelse i det hele af borgerligt Ægteskab tror jeg ikke, Tiden er moden. Jeg tror ikke, den store offentlige kirkelige Mening ønsker det. — Med Hensyn til Luther skal jeg ikke fortsætte Diskussionen videre. Jeg skal kun udtale, at Rudelbachs Udtalelser ere et nyt Bevis paa, hvorledes man kan faa meget forskellige Ting ud af Luthers Skrifter. Jeg skal i saa Henseende oplyse — jeg tror nok, jeg her ikke tager fejl — at det netop er af den af den ærede Ordfører citerede lille Bog: Traubüchlein für die einfältigen Pfarrherrn, Rudelbach har gjort Anvendelse, men heri giver Luther netop Forslag om Formular for kirkelig Vielse. Luther er for øvrigt ikke paa den Maade vor Kirkes Fader, at hans Ord kunne være bindende for os. Jeg skal ogsaa fuldt vel indrømme, at han er uklar paa mer end et Punkt, og Ægteskabet er maaske det Punkt, hvorpaa han var mest uklar. Det kan virkelig ikke nytte, at vi begynde her at lovgive efter Udtalelser af Luther, saa komme vi ingen Vegne.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Maribo Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. J. Larsen: Jeg troede ikke, det skulde behøves at gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det, naar vi give Lov, ikke er, hvad der siges her i Tinget, men hvad der staar i selve Loven, som det kommer an paa. Det nytter ikke, den ærede Ordfører siger: Saadan og saadan har det været Meningen; thi vi have at holde os til, hvad der staar i Lovforslaget. — Endnu mere forbavsede det mig at høre den ærede Ordførers Bemærkning om Forholdet til de katolske Præster. Han siger: Der sker jo her ingen væsentlig Forandring ved Forslaget; de katolske Præster forrette nu borgerlig gyldige Vielser og skulle ogsaa gøre det i Fremtiden. Jeg spørger: Hvor har den ærede Ordfører sin Forstaaelse henne i dette Øjeblik? Det, som nu finder Sted, er, at den katolske Præst foretager Vielse af katolske Trosbændere i Overensstemmelse med den romerske Kirkes Lære og Ritus, og den danske Stat erkender saadanne Vielser for gyldige ogsaa i borgerlig Henseende. Men nu kommer Forslaget og forlanger, at den katolske Præst skal forrette en borgerlig Ægteforening. Den ærede Ordfører maa dog kende saa meget til den nyere Historie, til de mangfoldige Stridigheder, som have fundet Sted mellem Romerkirken og de forskellige Sta-